

Hoofdstuk 1

Cathy bekijkt zichzelf van top tot teen in de spiegel. Vandaag moet ze er perfect uitzien, van haar vurige rode krullen tot haar parelmoer gelakte teennagels. Bonnie, met wie ze het appartement deelt, zit op de rand van het bed en kijkt toe hoe Cathy zichzelf inspecteert.

‘Neem je het niet een beetje te serieus?’ vraagt ze. ‘Ik snap dat het spannend voor je is, maar de modellenwereld is keihard, en de concurrentie is moordend. En al ben je nog zo mooi, de kans dat je uitgekozen wordt, is echt maar héél klein.’ Ze neemt een hap van de selderijstengel die ze in haar hand houdt. Ze trekt een vies gezicht, terwijl ze een lange, groene vezel tussen haar tanden vandaan plukt. Ze denkt verlangend aan de kleffe, zoete cake die ze in haar nachtkastje heeft verstoppt. Maar ze doet haar best om Cathy te steunen. Die volgt al een paar weken een hongerdieet, en hoewel Bonnie het daar niet mee eens is, wil ze haar vriendin ook niet in verleiding brengen met ongezonde zoetheid. Dus kauwt ze moedig verder op de bittere stengel. Die cake komt straks wel, als ze alleen op haar eigen kamer is. ‘Ik wil je niet ontmoedigen, hoor,’ gaat ze verder. ‘Maar ik wil ook niet dat je straks in een zwart gat valt...’

‘Je snapt het niet,’ zegt Cathy. ‘Ik ben niet mooi. Ik ben nooit mooi geweest. Als kind was ik dik en droeg ik een brilletje en een beugel. Als puber had ik puistjes en werd ik uitgelachen om mijn rode haar. Ik schaamde me voor mijn borsten. Ik ging krom lopen om ze te verbergen. Er

was geen jongen in de klas die me leuk vond. Op het eindexamenbal heb ik met Harry Jones gedanst. Harry Jones! De sloomste en sufste jongen van de school. En hij vroeg me alleen maar omdat hij niemand anders kon krijgen.’

‘Maar dat is... hoe lang? Twee jaar geleden, toch? En moet je nu zien! Je bent een prachtige zwaan geworden!’

‘Ja, maar daar heb ik dan ook twee jaar keihard voor gewerkt. Gezond eten, sporten, andere kleren... Ik heb zelfs make-up- en looplessen gevolgd! Ik had er genoeg van om altijd maar het lelijke eendje te zijn. Ik wil...’ ze bloost. ‘Ik wil dat mannen me zien als een begeerlijke vrouw, in plaats van als een bolle trien die geen tweede blik waard is.’

‘Denk je dan dat alle mannen zitten te wachten op een supermodel?’ vraagt Bonnie. ‘Dan kunnen de meeste vrouwen het wel vergeten. Kijk mij nou! En ik weet zeker dat Carl stapeldol op me is!’

Cathy kijkt via de spiegel naar haar vriendin. Het is waar: Bonnie is zeker geen supermodel. Haar benen zijn te kort, haar haar zit altijd in de war. Ze is niet echt dik, maar om nou te zeggen dat ze een slanke den is... Haar lichaam heeft iets vierkants. Haar taille ontbreekt eenvoudig. Maar toch vindt Cathy haar leuk om te zien. Leuker dan ze zichzelf vindt. En Bonnie? Die lijkt best tevreden met zichzelf.

‘Ik heb mijn hele leven gehoord dat ik lelijk ben,’ zucht ze, terwijl ze zich weer op haar eigen spiegelbeeld concentreert. ‘Zelfs mijn moeder vond me maar niks. Ze vergeleek me altijd met mijn nichtjes en met de kinderen

van haar vriendinnen. “Neem een voorbeeld aan Marylou!” zei ze dan. Of: “Kijk nou hoe je erbij loopt! Zo kan je echt niet bij Patty op bezoek!” Ik wilde niet eens bij Patty op bezoek! Patty was een vals kreng. Maar dat zag mijn moeder niet. Of ze vond het niet belangrijk.’

Ze zucht.

‘De kinderen die ze me als voorbeeld stelde, waren altijd netjes. Ik niet. Ik zat vaak onder de schrammen en de blauwe plekken. Omdat niemand me mooi vond, deed ik maar alsof ik stoer was. Dan hoorde ik